

Ο σπουδαίος Μίμης Φωτόπουλος

Ο **Μίμης Φωτόπουλος** ήταν σίγουρα ένας από τους σπουδαιότερους Έλληνες ηθοποιούς και καλλιτέχνες. Δε χρειάζονται πολλές συστάσεις, εισαγωγές και επιχειρήματα για την καλλιτεχνική του υπόσταση, αφού αποτελεί μία διαχρονική, αδιαμφισβήτητη και κοινής αποδοχής κορυφή για το ελληνικό θέατρο και τον κινηματογράφο. Ωστόσο, ο Μίμης Φωτόπουλος, που έφυγε από κοντά μας το 1986 είχε αναπτύξει πολύπλευρη καλλιτεχνική δραστηριότητα κατά τη διάρκεια της ζωής του, ενώ βέβαια ήταν και ένας σπουδαίος αγωνιστής της δημοκρατίας, της πατρίδας και των πιστεύω του. Εμείς σας παρουσιάζουμε ένα αφιέρωμα στο σπουδαίο Μίμη Φωτόπουλο που ξεσηκώσαμε από τις σελίδες του facebook και ελπίζουμε να βάλει το λιθαράκι του ώστε να μην τον ξεχάσουμε ποτέ.

Υπήρξε ένας διαχρονικός μάγκας, ποιητής και δημιουργός, που με την προσωπική στάση ζωής και με όχημα την τέχνη του υπηρέτησε το όνειρο ενός δικαιότερου κόσμου. Ενας γνήσια λαϊκός και πολύπλευρος καλλιτέχνης, αμετακίνητος στη σοσιαλιστική ιδεολογία του, ο Μίμης Φωτόπουλος υπηρέτησε επί πενήντα χρόνια το θέατρο, βιώνοντας την άμεση και ουσιαστική επικοινωνία του με τις καρδιές των θεατών, εισπράττοντας ταυτόχρονα την αγάπη τους, είτε παίζοντας τον «Κατά φαντασίαν ασθενή» του Μολιέρου, είτε στους «Ορνιθες» του Αριστοφάνη, είτε παίζοντας στα «Παντρολογήματα» του Γκόγκολ, είτε στον «Εχθρό του λαού» του Ίψεν, κρατώντας πάντα τη σοφία ενός γνήσιου μάγκα. Δίκαια θεωρείται ως ένας λόγιος, αλλά, ταυτόχρονα, βαθιά λαϊκός ηθοποιός, με υποκριτικό σήμα αναγνωρίσιμο από το πλατύ κοινό.

Τριάντα δύο χρόνια συμπληρώνονται στις 29 Οκτώβρη που «έφυγε»

από τη ζωή ο σπουδαίος ηθοποιός, αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης, ο άνθρωπος που ακόμη χαρίζει το γέλιο στους θεατές. Ο ίδιος πίστευε ότι έγινε καλός κωμικός λόγω της παιδικής του θλίψης και από τις αναμνήσεις των προσφύγων, κυνηγώντας με πάθος τις μικρές στιγμές ευτυχίας με τη χάρη, τη δημιουργικότητα και την πρωτοτυπία ενός «Καλού στρατιώτη Σβέικ». «Εφυγε» έχοντας ζήσει μια ζωή γεμάτη, αληθινή, ουσιαστική, πλήρη δημιουργίας και ιδανικών. Μια ζωή που αντιστρατεύτηκε «αυτούς που θέλουν να γίνει η ζωή του λαού μας νάιλον, από τις τροφές, μέχρι τις ιδέες» – όπως είχε πει σε συνέντευξή του.

Τα πρώτα του βήματα

Γεννήθηκε στη Ζάτουνα της Γορτυνίας στις 20 Απρίλη του 1913. Τα παιδικά του χρόνια ήταν δύσκολα, καθώς έμεινε νωρίς ορφανός από πατέρα. Ξεκίνησε να σπουδάζει στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών, αλλά την παράτησε στο δεύτερο έτος. Η καλλιτεχνική του φύση τον οδήγησε στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου (τότε Βασιλικού Θεάτρου). Απογοητεύεται νωρίς και φεύγει πηγαίνοντας στη Δραματική Σχολή του Κουνελάκη, παίρνοντας μαζί του το προσωνόμιο «γέρος» λόγω της ιδιαίτερης μπάσας φωνής του. Πρεμιέρα στη θεατρική του καριέρα έκανε στο 1932, στην παράσταση «Λοκαντιέρα», με το θίασο Κουνελάκη. Το 1934 κάνει την πρώτη του περιοδεία με το θίασο «Δράματος, κωμωδίας, κωμειδυλλίου και επιθεωρήσεως» του θεμιστοκλή Νέζερ, ως αντιγραφείας και πέμπτος κατά σειρά κωμικός στην αυστηρή

ιεραρχία που επικρατούσε τότε στα θέατρα. Ακολουθεί η περίοδος που ο ηθοποιός περιφέρεται στην ελληνική επαρχία με θιάσους μπουλουκιών με πενιχρά μεροκάματα, αλλά αποκτώντας μια πολύτιμη πείρα σκηνής και ζωής. Το 1945 εκδίδει μια σειρά ποιημάτων με τίτλο «Τα μπουλούκια». Το 1939 παίζει στο «Βυσσινόκηπο» του Τσέχοφ με τον πρωτοεμφανιζόμενο θίασο του Κάρολου Κουν.

Λίγο πριν τον πόλεμο του '40, ξαναρχίζει η περιπλάνησή του με μικρούς θιάσους και μετά κάνει ένα σύντομο πέρασμα απ' το χώρο του βαριετέ και το θέατρο της Κατερίνας, συμμετέχοντας σε πολεμικές επιθεωρήσεις και μουσικές ηθογραφίες. Μεταπηδάει στο θίασο Αργυρόπουλου, παίζοντας το ρόλο του Ασλάκσιν στον «Εχθρό του λαού» του Ερρίκου Ιψεν.

«Ματωμένο κομμάτι ζωής»

Στη διάρκεια της Κατοχής πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση. Τα Δεκεμβριανά, η εξορία του στην Ελ Ντάμπα, το εμφυλιακό κλίμα, οι διώξεις των ΕΑΜιτών ηθοποιών, τον κρατούν για δύο χρόνια μακριά από την πρωταγωνιστική του θέση. Η Συμφωνία της Βάρκιζας τον βρίσκει πίσω από τα συρματοπλέγματα του στρατοπέδου. Στα τέλη Μάρτη του 1945, παίρνει το δρόμο του γυρισμού. «Εμείς που ήρθαμε τελευταίοι» – γράφει στην αυτοβιογραφία του – «είχαμε περάσει πάνω από δυόμισι μήνες στην έρημο. Είχαμε δοκιμάσει πολλούς εξευτελισμούς, πολλούς πόνους, πολλά βάσανα. Και στα σύρματα είχαμε αφήσει ένα ματωμένο κομμάτι της ζωής μας».

Το 1947 παντρεύεται την Δήμητρα Τσάλα και αποκτά την πρώτη του κόρη. Με τον θίασο του Κουν κάνει επιτυχημένες παρουσίες, στον «Βυσσινόκηπο» του Τσέχοφ, αλλά και στα «Παντρολογήματα» του Ν. Γκόγκολ. Η αναγνώριση στο θέατρο έρχεται το καλοκαίρι του 1948, αφού είχε κάνει και το ντεμπούτο του στο σινεμά σ' ένα μικρό ρόλο στο φιλμ «Οι Γερμανοί ξανάρχονται», με το νούμερο που κάνει στην επιθεώρηση «Άνθρωποι – άνθρωποι» των Σακελλάριου – Γιαννακόπουλου πλάι στους Ορέστη Μακρή, Μαυρέα, Τσαγανέα, Ηλιόπουλο, Βρανά.

Το 1950-51 ο Φωτόπουλος ήταν, ήδη, ταιριαστό θεατρικό δίδυμο με τον Ντίνο Ηλιόπουλο, όταν κάνουν στο «Ρεξ» την «Άννα των χιλίων ημερών», με σκηνοθέτη τον Δημήτρη Μυράτ. Στη συνέχεια παίζει για πρώτη φορά δίπλα στην Κοτοπούλη, στην «Καινούρια ζωή». Το 1967 γράφει και παρουσιάζει στη Θεσσαλονίκη το πρώτο του θεατρικό έργο «Ένα κορίτσι στο παράθυρο», σε μουσική Μάνου Λοΐζου.

«Ταξιδιώτης» με πολλές αποσκευές

Λαμπρή ήταν η καριέρα του και στον κινηματογράφο. Συνολικά συμμετείχε σε 101 ταινίες, σε δύο από τις οποίες είχε γράψει και το σενάριο. Από τις μεγάλες επιτυχίες του θεωρούνται οι ταινίες «Ταξιδιώτης χωρίς αποσκευές», «Κάλπικη Λίρα», «Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο», «Ο Πατούχας», «Το σωφεράκι», «Ο γρουσούζης» κ.ά. Εμφανίστηκε, επίσης, και στην τηλεοπτική σειρά «Ο θείος μας ο Μίμης » (1984). Το λογοτεχνικό του ταλέντο μάς χάρισε 7 βιβλία (4 ποιητικές συλλογές: «Μπουλούκια» 1940, «Ημιτόνια» 1960, «Σκληρά τριολέτα» 1961 και ο «θάνατος των ημερών» 1976) και 3 αυτοβιογραφικά («25 χρόνια θέατρο» 1958, «Το ποτάμι της ζωής μου» και «Ελ Ντάμπα – Ομηρος των Εγγλέζων» 1965) και δύο θεατρικά έργα.

Υπήρξε μέλος του ΔΣ του ΣΕΗ, μέλος της Πανελληνίας Ένωσης Ελευθέρου Θεάτρου και πρόεδρος του ΔΣ Αρματος Θέσπιδος. Τιμήθηκε με τα παράσημα Χρυσό Σταυρό του Γεωργίου Α` και

Σταυρό του Αποστόλου Μάρκου Πατριαρχείου Αλεξανδρείας

Η γυναίκα του Μαργαρίτα Τσάλα, με την οποία απέκτησε δύο κόρες, είχε εξοριστεί στη Γυάρο, κατά τη διάρκεια της χούντας. Τότε έμεινε μόνος του με τις δύο κόρες του. Εκείνη την περίοδο ασχολήθηκε με αξιοσημείωτη επιτυχία με την τεχνική του κολάζ και μάλιστα με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο, τη χρήση «ψηφίδων» από γραμματόσημα με τις οποίες έφτιαξε μεγάλο αριθμό ζωγραφικών πινάκων.

Το 1975 γράφει και ανεβάζει, με το θίασο «Αυλαία», το δεύτερο έργο του «Πελοπίδας ο καλός πολίτης». Το ταξίδι του στο θεατρικό σανίδι τελειώνει με τις επιθεωρήσεις «Το ΠΑΣΟΚ της Χάιδως» και «Του ΠΑΣΟΚ τους το χαβά» των Λάκη Λαζόπουλου – Γιάννη Ξανθούλη (1984). Πέθανε ξαφνικά από ανακοπή καρδιάς, στις 29 Οκτώβρη του 1986.

Κι όμως αυτός ο άνθρωπος με πενήντα χρόνια σκληρής δουλειάς, το 1981, όταν θέλησε να συνταξιοδοτηθεί, δε στάθηκε δυνατόν. Είχε μόνο 1.400 ένσημα, που δεν αρκούσαν ούτε για τη μικρότερη σύνταξη. Επρεπε να δουλέψει άλλα πέντε χρόνια για να συμπληρώσει τη βάση. Δούλεψε. Τα συντάξιμά του συμπληρώθηκαν διά της βίας με τις τελευταίες ραδιοτηλεοπτικές εμφανίσεις τους και με μια τιμητική σύνταξη από το ΥΠΠΟ, που όμως δε χάρηκε παρά ελάχιστα, αφού τα προβλήματα υγείας του τον πρόδωσαν.

Σε μια συνέντευξή του το 1983 γύρω από το θέατρο, υπογράμμισε: «Η Ελλάδα ήταν πάντοτε πνευματική αποικία. Και δυστυχώς εξακολουθεί να είναι... Το θέατρο ήταν και είναι μια παγκόσμια θρησκεία που αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους της Γης. Κι εμείς τούτη τη θρησκεία την κάναμε “οίκον εμπορίου και οίκον απωλείας”. Στον τόπο μας ποτέ η τέχνη δεν έγινε κτήμα του λαού. Αυτό δε συνέφερε την άρχουσα τάξη».

Πηγή : <https://ethniki-antistasi-dse.gr/>